

Петленцето.

Дѣдо и баба си раздѣлили едно петленце: на баба дѣсно крило и лѣва нога, а на дѣда — лѣво крило и дѣсна нога. Бабата сварила своята часть и я изяла. Дѣдо пуствналъ петленцето си на печалба. То вървѣло, вървѣло — срѣщнало кума лиса.

— Кждѣ крило петленце? — попитала го тя.

— На печала, кума лисо.

— И азъ ще дойда съ тебе.

— Хубаво, кумице, но не можъ вървѣ съ мене.

— Вървѣвамъ, хубаво петленце, вървѣвамъ.

Двамата вървѣли, вървѣли, но лисицата се скоро уморила, та петлето я скрило подъ крилцето си. Скоро то срѣщнало вълка. Но и той скоро капналъ отъ умора. Петлето и него скрило подъ крилото си.

Тѣй вървѣло пѣтлето и срѣщнало водата. Тя го попитала:

— Кждѣ, крило пѣтленце? И азъ ще дойда съ тебе.

— На печала. Ти не можъ вървѣ съ мене.

— Какъ да не мога? Не вървя ли денѣ и ношѣ неуморно?

Петлето изпило водата и трѣгнало. Вървѣло, вървѣло и стигнало столичния градъ.

— Кукуругу, царю! — извикало то при царския палатъ. Царѣтъ го чулъ и заповѣдалъ на слугитѣ си да видятъ кой вика така рано. Слугитѣ търсили наврѣдъ, но не го намѣрили. Сжщото се повторило и на другия день, но слугитѣ го видѣли на бунището. Уловили го и го запрѣли при кокошкитѣ. Лисицата излѣзла подъ крилото на пѣтлето и излѣла кокошкитѣ.